

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2010. évi november hó 26. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt **I.rendű vádlott és 3 társa** ellen indult büntetőügyben a Baranya Megyei Bíróság 12.Fk.26/2010/41. számú ítéletének I.rendű, II.rendű és fk.III.rendű vádlottakra vonatkozó részét az alábbiak szerint változtatja meg:

- a I.rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 1 (egy) év 8 (nyolc) hó börtönre enyhíti;
- a II.rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 1 (egy) év 4 (négy) hó börtönre enyhíti, mellékbüntetésként 2 (kettő) évre a közügyektől eltiltja, a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére és a pártfogó felügyelet elrendelésére vonatkozó rendelkezéseket mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi I.rendű vádlottat 6.000 (hatezer), fk.III.rendű vádlottat 7.500 (hétezer-öttszáz) forint, a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére az állam javára.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész II.rendű vádlott terhére, végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása végett, I.rendű vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodsorban enyhítés, fk.III.rendű vádlott és védője enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen levő képviselője útján az ügyészi fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta.

Hasonlóképpen változatlanul fenntartották jogorvoslati nyilatkozataikat I.rendű és fk.III.rendű vádlottak, illetve védőik.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében - a Be.349.§ (1) bekezdésében meghatározott korlátokra figyelemmel - a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Nem képezte tehát felülvizsgálat tárgyát az elsőfokú bíróság ítéletének IV.r. vádlottra vonatkozó része.

A felülbírálat során a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az iratok tartalma alapján - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára - mindössze az alábbiak szerint egészítette ki:

A vádlottaknak **sértett1**, valamint **sértett2** sértettekkel lezajló verekedését a szórakozóhelyen, illetve annak környékén tartózkodó más személyek is észlelték, akiknek személyazonossága az eljárás során nem volt megállapítható.
(*Pécsi Rendőrkapitányság Uránvárosi Rendőrőrsé által készített jelentés a nyomozati iratok 49. oldalán.*)

Az ekként kiegészített tényállás mentessé vált a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az hiánytalan, kellő mértékben felderített, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok maradéktalan betartásával, széles körben folytatta le. Ennek során a vádlottakon, valamint a sértetteken kívül kihallgatta azokat a személyeket is, akiknek közvetlen, illetve közvetett ismeretei voltak a történésekről, továbbá lefolytatta a szükséges szakértői bizonyítást is.

A bizonyítékok részletes és a logika szabályainak megfelelő értékelésével színvonalasan adott számot ténymegállapításairól. Ennek során részletesen kitért arra, hogy tényállásának az egyes vádlottak védekezésével szemben álló részét milyen bizonyítékokra, illetve érvekre alapította. A rendelkezésre álló bizonyítékokat egymással összevetve foglalt állást a verekedés kiváltó okairól, a vádlottak által tanúsított magatartásról, továbbá arról, hogy az egyes vádlottak melyik sértett bántalmazásában, milyen módon vettek részt. Megjelölte azokat a bizonyítékokat, amelyek kétséget kizáróan igazolták, hogy a legsúlyosabb sérülés okozása I.rendű vádlott magatartásához köthető.

Miután az elsőfokú bíróság a bizonyítékértékelő tevékenységében logikai hibát nem vétett, annak indokát is részletesen kifejtette, így a megalapozott tényállás - I.rendű

vádlott védőjének ezzel ellentétes érvei szerint - a másodfokú eljárásban eredménnyel nem volt támadható.

A másodfokú bíróság a tényállást mindössze azzal tartotta szükségesnek kiegészíteni, hogy a vádlottakon, sértetteken, illetve **tanú1** taxisofőrön kívül az eseményeknek több, név és szám szerint nem azonosítható, a szórakozóhely környékén tartózkodó tanúja is volt.

A fentiek szerint kiegészített tényállás a Be.352.§ (2) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett mindhárom fellebbezéssel érintett vádlott büntetőjogi felelősségére.

Az I.rendű vádlott vonatkozásában bejelentett felmentést célzó védelmi fellebbezések tehát nem voltak megalapozottak.

Az időközben bekövetkezett több jogszabályváltozásra figyelemmel a másodfokú bíróságnak állást kellett foglalnia abban a kérdésben is, hogy a Btk.2.§-ában megfogalmazott jogelvre figyelemmel az elkövetéskor vagy elbíráláskor hatályos büntető anyagi jogszabályok alkalmazása biztosítja-e a vádlottak cselekményeinek kedvezőbb elbírálását.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint mindhárom vádlott vonatkozásában az elkövetéskor hatályos szabályok alkalmazása indokolt, mindenek előtt a Btk.83.§ (2)-(3) bekezdésének 2010. év július hó 23. napja óta hatályos rendelkezései miatt, melyek a büntetés kiszabásának a középérték alkalmazására vonatkozó szabályait írják elő.

Mindhárom vádlott cselekményeinek minősítése is megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak.

A másodfokú bíróság nem értett egyet I.rendű vádlott védőjének a jogos védelemmel, illetve védenccé tévedésére utaló jogi érveivel.

Az irányadó tényállás szerint II.rendű és fk.III.rendű vádlottak kezdeményezőként léptek fel a két sértettel szemben. Fk. III.r. vádlott lökte meg indokolatlanul **sértett2** - t, akit ezt követően a szórakozóhelyről ki is hívott. A disco előtt elsőként erőszakot II.rendű vádlott alkalmazott, amikor megütötte **sértett1**-t. A II.rendű vádlott erőszakos magatartását a gépkocsiból ekkor már kiszálló I.rendű vádlott is észlelte, így számára is nyilvánvaló volt, hogy a verekedés kezdeményezői nem **sértett1**, illetve **sértett2** voltak. Ezen a helyzeten az sem változtatott, hogy I.rendű vádlott fellépésének előzménye II.rendű vádlott neve valótlan tartalmú közlése volt, mely szerint öccsébe - fk. III.r. vádlottba - „belekötöttek”.

A kifejtettek szerint sem a Btk.29.§ (1) bekezdésében írt jogos védelmi helyzet, sem annak (2) bekezdésében írt túllépése, sem pedig - a tévedés szabályai folytán - az ún. vélt jogos védelmi helyzet - mint büntethetőséget kizáró ok - I.rendű vádlott javára nem volt megállapítható.

A másodfokú bíróság nem osztotta az I.rendű vádlott védőjének a cselekmény életveszélyt okozó testi sértés kísérleteként történő minősítését vitató érvelését sem.

I.rendű vádlott nagy erejű és irányzott rúgást mért **sértett**2 fejére. A rúgás ereje, iránya, a sérülés helye, jellege alapján adott volt a súlyosabb sérülés kialakulásának reális veszélye. Köztudott tény, mellyel I.rendű vádlottnak is tisztában kellett lennie, hogy cipővel a fejre mért nagy erejű rúgás alkalmas életveszélyes sérülés előidézésére. Ez a súlyos sérülés jelen esetben részben a szerencsés véletlennek, részben a sértett védekező magatartásának köszönhetően maradt el; a sértett a rúgásokkal szemben feje elé emelt kéztartással védekezett. Mind a szerencsés véletlen, mind a sértetti védekezés I.rendű vádlott akaratán kívül álló körülmények voltak. Az elsőfokú bíróság - az állandóan követett ítélkezési gyakorlat szerint - helyesen következtetett arra, hogy az I.rendű vádlottnak a szerencsés véletlenben való bizakodása nem gondatlanságként, hanem az eredménybe való belenyugvásként, azaz eshetőleges szándékként értékelendő.

A kifejtettek miatt I.rendű vádlott cselekményének a Btk.170.§ (1) és (6) bekezdés I. fordulat szerinti minősítésének helyességéhez nem férhet kétség.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket csak részben ismerte fel helyesen, azok valamennyi fellebbezéssel érintett vádlott vonatkozásában kiegészítésre, illetve helyesbítésre szorultak. Az elsőfokú bíróság ezen túlmenően elmulasztotta az irányadó büntetési tételkeretek rögzítését is.

Az I.rendű vádlott esetében az irányadó büntetési tételkeret kettőtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés volt.

Terhére súlyosító körülményként kellett értékelni, hogy visszaesőnek nem minősülő bűnismétlő; korábban, bár más jellegű bűncselekmények miatt, de két alkalommal is elmarasztalták: egy ízben pénzbüntetésre ítélték, egy alkalommal pedig próbára bocsátás intézkedést alkalmaztak vele szemben. Ezek a nevelő jellegű büntető jogi szankciók nem érték el céljukat, hiszen az I.rendű vádlott rövid időn belül ismételten súlyos bűncselekményt követett el. További súlyosító körülmény a garázda elkövetési mód, valamint a társas elkövetés.

Javára nyomatékos enyhítő körülményként mindössze cselekménye kísérleti szakban maradását lehetett figyelembe venni.

A helyesbített bűnösségi körülmények alapján a másodfokú bíróság úgy látta, hogy I.rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartama - elsődlegesen a cselekmény kísérleti szakára figyelemmel - eltúlzottan szigorú, ezért azt az ún. enyhítő szakasz alkalmazásával a Btk.87.§ (2) bekezdés c) pontja alapján 1 év 8 hónapra enyhítette. A korábbi büntetőeljárásokra figyelemmel ugyanakkor nem látott lehetőséget a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztésére. A Btk.37.§-ában megfogalmazott büntetési célok ugyanis - egyetértve az elsőfokú bíróság álláspontjával - kizárólag végrehajtandó szabadságvesztés kiszabásával érhetőek el.

A bejelentett védelmi fellebbezések I.rendű vádlott vonatkozásában tehát mindössze enyhítést célzó részükben voltak megalapozottak.

A II.rendű vádlott vonatkozásában a büntetési tételkeret - a Btk.85.§ (2)-(3) bekezdésében írt halmazati szabályokra figyelemmel - kettő hónaptól négy év hat hónapig terjedő szabadságvesztés volt.

Terhére súlyosító körülményként kellett értékelni a kettőt meghaladó halmazatot, azt a körülményt, hogy két ugyanolyan bűncselekmény miatt indult büntetőeljárás hatálya alatt valósította meg cselekményeit; mindkét korábbi, bűnösség megállapításával záruló bűncselekményének jellemzője volt, hogy II.rendű vádlott a vélt vagy valós sérelmeiért gátlástalan fizikai erőszakkal vett elégtételt. További súlyosító körülmény volt a szeszkesz italtól befolyásolt állapotban való elkövetés, valamint kezdeményező szerepe. Ez a kezdeményezés mind I.r. és IV.r. vádlott irányában, az eseményekbe történő bevonásukban, mind a sértettekkel szembeni erőszak alkalmazásában tetten érhető volt. Ezen túlmenően az sem volt figyelmen kívül hagyható, hogy II.rendű vádlott az este folyamán már más személybe is belekötött, szóváltásba keveredett.

Mellőzni kellett a súlyosító körülmények köréből a társas elkövetést, mivel az a garázdaság csoportosan elkövetettként való súlyosabb minősítésénél már értékelést nyert, és ennek ismételt figyelembe vétele a kétszeres értékelés tilalmába ütközik.

Enyhítő körülmény mindössze a II.rendű vádlott beismerő vallomása volt.

A másodfokú bíróság a helyesbített bűnösségi körülményekre figyelemmel úgy ítélte meg, hogy a II.rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartama is némileg súlyos, ezért a büntetések között fennálló belső arányosságot is szem előtt tartva a vele szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 1 év 4 hónap börtönre enyhítette. Egyetértett ugyanakkor az ügyészi fellebbezésnek azzal a részével, hogy II.rendű vádlottal szemben a büntetési célok felfüggesztett szabadságvesztés alkalmazásával nem érhetőek el. Mind a speciál-, mind a generál preventív szempontok miatt indokolatlan a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztése az ugyanilyen cselekmények miatt folyamatban volt két

büntetőeljárás hatálya alatti elkövetésre, valamint annak gátlástalanul erőszakot alkalmazó jellegére tekintettel. Ezekre az indokokra figyelemmel a másodfokú bíróság a felfüggesztésre, valamint a pártfogó felügyelet elrendelésére vonatkozó rendelkezéseket mellőzte és II.rendű vádlottat a Btk.53-55.§-ai alapján a közügyek gyakorlásától is eltiltotta.

II.rendű vádlott vonatkozásában a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezést mindössze a szabadságvesztés felfüggesztésének mellőzésére irányuló részében tartotta tehát alaposnak a másodfokú bíróság.

Fk. III.r. vádlottal szemben irányadó büntetési tételkeret a fiatalkorúakra vonatkozó Btk.110.§ (1) és (4) bekezdése, valamint a Btk.85.§ (2)-(3) bekezdésében írt halmazati szabályok alapján egy hónaptól négy év hat hónapig terjedő szabadságvesztés volt.

Terhére súlyosító körülmény, hogy ő kötött bele teljesen indokolatlanul **sértett2**-be, akit a szórakozóhelyről kihívott. További súlyosító körülmény volt a szeszestől befolyásolt állapotban történő bűnelkövetés. Mellőzni kellett a II.rendű vádlott esetében kifejtett indokkal egyező okból a társas elkövetési módot, mint súlyosító körülményt.

A másodfokú bíróság fk. III.r. vádlott javára enyhítő körülményt nem észlelt.

Ezekre a körülményekre, továbbá a vádlott-társakkal szemben alkalmazott büntetések tartamára is figyelemmel, a másodfokú bíróság álláspontja szerint fk. III.r. vádlottal szemben kiszabott büntetés neme, mértéke és a szabadságvesztés próbaideje eltúlzottan szigorúnak nem tekinthető, annak lényeges enyhítésére a Btk.37.§-ában és a Btk.108.§-ában írt büntetési célok sérelme nélkül ezért törvényes lehetőséget nem látott.

Fk. III.r. vádlott vonatkozásában az enyhítést célzó fellebbezés tehát nem volt alapos.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a büntetést kiszabó részében I.rendű és II.rendű vádlottak vonatkozásában a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybehagyta.

Az I.rendű és fk.III.rendű vádlottak a Be.381.§ (1) bekezdése alapján kötelesek a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

P é c s, 2010. november 26.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr.Túri Tamás s.k bíró

A Baranya Megyei Bíróság 12.Fk.26/2010/41. számú ítéletének I.r., II.r. és fk. III.r. vádlottakra vonatkozó része a Pécsi Ítéltábla Fkf.II.197/2010/8. számú ítélete folytán, az abban írt változtatásokkal a 2010. évi november hó 26. napján jogerőre emelkedett és - fel nem függesztett részében - végrehajthatóvá vált.

.Krémer László s.k.
a tanács elnöke